

EMILY LOCKHART

ΟΛΟΙ ΗΜΑΣΤΑΝ ΨΕΥΤΕΣ

μετάφραση

Χριστιάννα Σακελλαροπούλου

διόπτρα

Για τη Χείζειλ

Το γενεαλογικό δέντρο των Σινκλέρ

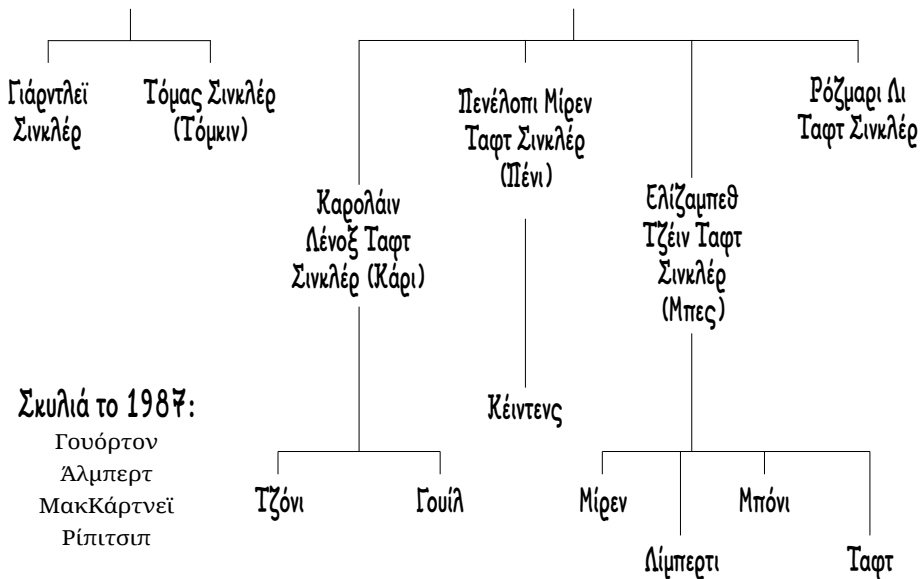

Ντιν Σινκλέρ

Χάρις Σινκλέρ & Τίπερ Ταφτ

Πέβενσι
και Φιλαδέλφεια

Κλερμόντ
και Βοστώνη

Σκυλιά το 1987:
Γουόρτον
Άλμπερτ
ΜακΚάρτνεϊ
Ρίπιτσιτ

~1987~

Νησί Μπίτσγουντ

Μασαχουσέτη
Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής

Αποβάθρα
προσωπικού

Λεμβοστάσιο

Γήπεδο
τένις

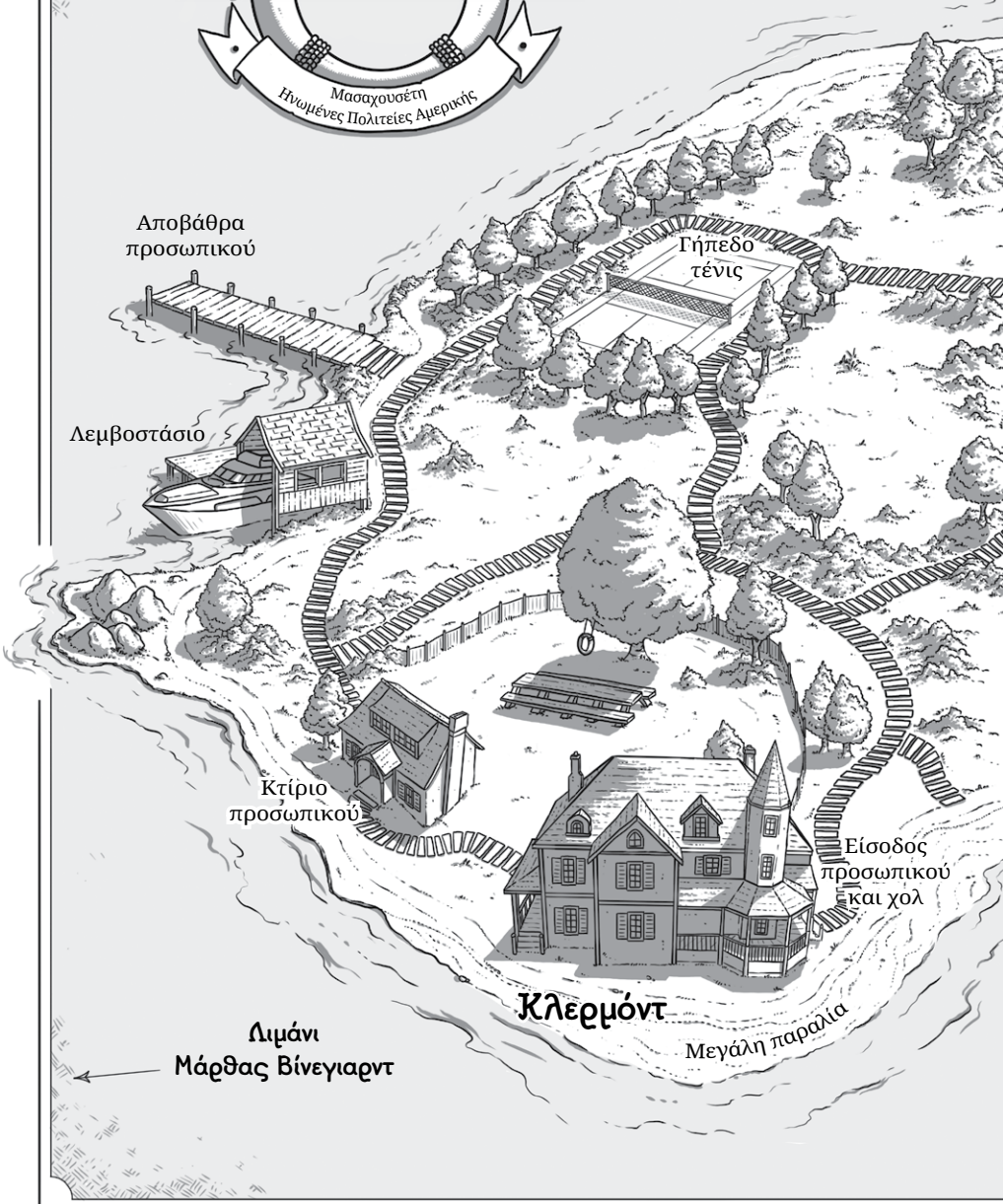
Κτίριο
προσωπικού

Είσοδος
προσωπικού
και χολ

Κλερμόντ

Μεγάλη παραλία

Λιμάνι
Μάρθας Βίνεγιαρτ

Γκρεμός

Πέβενσι

Εδώ μπορείτε να σταθείτε
για να θαυμάσετε
το φεγγαρόφωτο

Γκουζ
Κότατζ

Απόκρημνοι
βράχοι

Μικρή παραλία

Αποθήκη
καγιάκ

Αλοβάθρα
της οικογένειας

ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΣ ΩΚΕΑΝΟΣ

Αγαπητοί αναγνώστες,

Το βιβλίο αυτό περιέχει σπόιερ
για το μυθιστόρημα *Ήμασταν ψεύτες*.
Σας αγαπώ και το έγγραφα για εσάς
– με φιλοδοξία και σκέτο καφέ.

ΧΟ

Ε.

πρώτο μέρος

μια ιστορία για τον Τζόνι

1

Ο ΓΙΟΣ ΜΟΥ Ο ΤΖΟΝΙ είναι νεκρός.

Τζόναθαν Σινκλέρ Ντένις, αυτό ήταν το πλήρες όνομά του. Πέθανε στα δεκαπέντε του χρόνια.

Ξέσπασε φωτιά, και τον αγαπώ και τον αδικήσα και μου λείπει. Δεν θα ψηλώσει άλλο, δεν θα βρει ποτέ ταίρι, δεν θα ξαναπροπονηθεί για άλλους αγώνες δρόμου, δεν θα ταξιδέψει στην Ιταλία όπως ήθελε, δεν θα ξαναμπει ποτέ στο τρενάκι του λούνα παρκ που σε γυρίζει ανάποδα. Ποτέ, ποτέ, ποτέ. Ποτέ, τίποτα.

Παρ' όλα αυτά, έρχεται συχνά πυκνά στην κουζίνα μου στο νησί Μπίτσγουντ.

Τον βλέπω αργά τη νύχτα, όταν δεν με πιάνει ύπνος και κατεβαίνω για ένα ποτήρι ουίσκι. Είναι όπως ήταν πάντα στα δεκαπέντε του. Με τα ξανθά πυκνά μαλλιά του κουρεμένα καρφάκια. Τη μύτη του καμένη από τον ήλιο. Τα νύχια του φαγωμένα, ντυμένος όπως συνήθως με σορτς και φούτερ με κουκούλα. Κάπου κάπου, καθώς η θερμοκρασία στο σπίτι πέφτει, φοράει το μπλε καρό αντιανεμικό του.

Τον αφήνω να πει ουίσκι, αφού έτσι κι αλλιώς είναι πεθαμένος. Πώς θα τον βλάψει δηλαδή; Συχνά, πάντως, προτιμά μια ζεστή σοκολάτα. Στο φάντασμα του Τζόνι αρέσει να κάθεται πάνω στον πάγκο και να χτυπά τα γυμνά του πόδια στα κάτω ντουλάπια. Βγάζει τα πλακίδια του παλιού Σκραμπλ και σκαρώνει

αφηρημένα φράσεις ενώ κουβεντιάζουμε. *Ποτέ μην τρως τίποτα μεγαλύτερο από τον κώλο σου. Μη δέχεσαι το όχι ως απάντηση. Να είσαι λίγο πιο ευγενικός απ' όσο πρέπει.* Τέτοια πράγματα.

Μου ζητάει συχνά να του πω ιστορίες της οικογένειάς μας. «Πες μου για τότε που ήσασταν έφηβες», μου λέει απόψε. «Εσύ κι η θεία Πένι και η θεία Μπες».

Δεν μου αρέσει να μιλάω για εκείνη την εποχή. «Τι θέλεις να μάθεις;»

«Οτιδήποτε. Για τις σκανταλιές σας. Τα ξεφαντώματα. Εδώ στο νησί».

«Ήταν ίδια όπως τώρα. Κάναμε βόλτες με τα σκάφη. Κολυμπούσαμε. Παίζαμε τένις, τρώγαμε παγωτό και για βραδινό κάτι ψητό στα κάρβουνα».

«Τα πηγαίνατε καλά τότε;» Εννοεί με τις αδελφές μου, την Πένι και την Μπες.

«Σε γενικές γραμμές, ναι».

«Είχατε ποτέ μπλεξίματα;»

«Όχι», λέω. Κι έπειτα: «Ναι».

«Για ποιο λόγο;»

Κουνάω το κεφάλι.

«Πες μου», επιμένει. «Ποιο είναι το χειρότερο πράγμα που κάνατε; Άντε, ομολόγα».

«Όχι!» Γελάω.

«Ναι! Σε παρακαλώ! Πες μου το πιο τρομερό πράγμα που έκανες τότε. Πες στον κακόμοιρο πεθαμένο γιο σου κάθε ανατριχιαστική λεπτομέρεια!»

«Τζόνι!»

«Έλα, δεν μπορεί να ήταν τόσο φοβερό», λέει. «Ούτε καν

φαντάζεσαι τι έχω δει στην τηλεόραση. Έχω δει πολύ χειρότερα απ' ό,τι θα μπορούσες να είχες κάνει στη δεκαετία του '80».

Νομίζω ότι ο Τζόνι με στοιχειώνει επειδή δεν μπορεί να αναπαυθεί χωρίς να πάρει κάποιες απαντήσεις. Ρωτάει συνέχεια για την οικογένειά μας, την οικογένεια Σινκλέρ, επειδή προσπαθεί να κατανοήσει το νησί και τους ανθρώπους του και το γιατί λειτουργούμε με αυτό τον τρόπο. Την ιστορία μας.

Θέλει να μάθει γιατί πέθανε.

Του τη χρωστάω αυτή την ιστορία.

«Εντάξει», λέω. «Θα σου πω».

ΤΟ ΠΛΗΡΕΣ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ είναι Κάρολαιν Λένοξ Ταφτ Σινκλέρ, αλλά όλοι με φωνάζουν Κάρι. Γεννήθηκα το 1970. Αυτή είναι η ιστορία του δέκατου έβδομου καλοκαιριού μου.

Ήταν η χρονιά που ήρθαν τα αγόρια στο νησί Μπίτσγουντ. Και η χρονιά που είδα για πρώτη φορά φάντασμα.

Δεν έχω πει ποτέ σε κανέναν αυτή τη συγκεκριμένη ιστορία, όμως πιστεύω ότι είναι αυτή που έχει ανάγκη να ακούσει ο Τζόνι.

Είχατε ποτέ μπλεξίματα; ρωτάει. Πες μου. Ποιο είναι το χειρότερο πράγμα που κάνατε; Άντε, ομολόγα... Το πιο τρομερό πράγμα που έκανες τότε.

Θα είναι οδυνηρό να διηγηθώ αυτή την ιστορία. Για την ακρίβεια, δεν ξέρω αν μπορώ να τη διηγηθώ με ειλικρίνεια, παρόλο που θα προσπαθήσω.

Βλέπετε, υπήρξα ψεύτρα σε όλη μου τη ζωή.

Δεν είναι κάτι ασυνήθιστο στην οικογένειά μας.

δεύτερο μέρος

τέσσερις αδελφές

2

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ διατηρώ μια θολή εικόνα χειμωνιάτικων πρωινών στη Βοστώνη, με τις αδελφές μου κι εμένα να φοράμε μπότες και μάλλινα σκουφιά που τσιμπούσαν. Το πρωί στο σχολείο, με σχολικές στολές που αποτελούνταν από χοντρές, σκούρες μπλε ζακέτες και πλισέ φούστες. Τα απογεύματα στο ψηλό πλινθόκτιστο αρχοντικό μας, να μελετάμε για την επομένη μπροστά στο τζάκι. Αν κλείσω τα μάτια, μπορώ ακόμη να γευτώ το κέικ με γλάσο βανίλιας και να νιώσω τα δάχτυλά μου να κολλάνε. Η ζωή ήταν παραμύθια την ώρα του ύπνου, φανελένιες πιτζάμες και ζωηρά γκόλντεν ριτρίβερ.

Ήμασταν τέσσερα κορίτσια. Τα καλοκαίρια πηγαίναμε στο νησί Μπίτσγουντ. Μας θυμάμαι να κολυμπάμε κόντρα στα άγρια κύματα του ωκεανού μαζί με την Πένι και την Μπες, ενώ η μητέρα μας καθόταν στην ακρογιαλιά με τη μικρούλα Ρόζμαρι. Πιάναμε μέδουσες και καβούρια και τα βάζαμε σε ένα μπλε κουβαδάκι. Άνεμος και λιακάδα, μικροκαβγάδες, παιχνίδια με γοργόνες και συλλογές από βότσαλα.

Η Τίπερ, η μητέρα μας, διοργάνωνε φανταστικά πάρτι. Το έκανε επειδή αισθανόταν μοναξιά. Στο Μπίτσγουντ τουλάχιστον. Είχαμε επισκέπτες, και μάλιστα για κάποια χρόνια έμενε στο νησί και ο Ντιν, ο αδελφός του μπαμπά, με τα παιδιά του,

αλλά η μητέρα μου ανθούσε σε φιλανθρωπικά δείπνα και πολύωρα γεύματα με αγαπημένους φίλους. Αγαπούσε τους ανθρώπους κι ήταν καλή σ' αυτό. Με ελάχιστο κόσμο στο νησί, φρόντιζε να διασκεδάζει δίνοντας πάρτι ακόμα κι όταν δεν είχαμε φιλοξενούμενους.

Όταν ήμασταν μικρές οι τέσσερις μας, οι γονείς μου μας πήγαιναν πάντα στο Εντγκαρτάουν για την 4η Ιουλίου. Το Εντγκαρτάουν είναι ένα ναυτοχώρι στο νησί Μάρθας Βίνεγιαρντ, όλο λευκούς φράχτες. Τρώγαμε τηγανητά μύδια με σος ταρτάρ σε χάρτινη συσκευασία κι έπειτα αγοράζαμε λεμονάδα από έναν πλανόδιο μπροστά στο κέντρο εκδηλώσεων Ολντ Γουέιλινγκ Τσερτς. Ανοίγαμε σεξ λονγκ και τρώγαμε, περιμένοντας την παρέλαση. Οι τοπικές επιχειρήσεις στόλιζαν άρματα. Συλλέκτες βίντατζ αυτοκινήτων κόρναραν περήφανα. Οι πυροσβεστικοί σταθμοί του νησιού παρήλαυναν με τις παλιότερες αντλίες τους. Μια μπάντα βετεράνων έπαιζε εμβατήρια του Σούζα και η μητέρα μου πάντα τραγουδούσε το: «Να είσαι καλός με τους φτερωτούς σου φίλους, γιατί αυτή η πάπια μπορεί να είναι η μάνα κάποιου».*

Δεν μέναμε ποτέ για την επίδειξη πυροτεχνημάτων. Αντί γι' αυτό, γυρίζαμε στο Μπίτσγουντ κι ανεβαίναμε τρέχοντας από την αποβάθρα της οικογένειας στο πραγματικό πάρτι.

Η βεράντα της οικίας Κλερμόντ ήταν στολισμένη με φαναράκια και το μεγάλο τραπέζι του πίκνικ στο γκαζόν ήταν στρωμένο στα χρώματα της Αστερόεσσας. Τρώγαμε καλαμπόκι,

* Προσκοπική παραλλαγή-παρωδία των στίχων του πατριωτικού εμβατηρίου *The Stars and Stripes Forever* που συνέθεσε το 1896 ο στρατιωτικός και μουσικός Τζον Φίλιπ Σούζα (1854-1932), με τίτλο *The Duck Song*. (ΣτΜ)

χάμπουργκερ, καρπούζι. Υπήρχε πάντα ένα γλυκό στα χρώματα της αμερικανικής σημαίας στολισμένο με μύρτιλα και σμέουρα. Το διακοσμούσε η ίδια η μητέρα μου. Το ίδιο ακριβώς γλυκό κάθε χρόνο.

Μετά το δείπνο, μας μοίραζε μικρά βεγγαλικά τούρτας. Κάναμε τη δική μας παρέλαση στους ξύλινους διαδρόμους του νησιού –εκείνους που οδηγούσαν από σπίτι σε σπίτι– και τραγουδώσαμε με όλη μας τη δύναμη τα: *Αμερική η Όμορφη, Αυτός ο Τόπος Είναι ο Τόπος σου και Να Είσαι Καλός με τους Φτερωτούς σου Φίλους.*

Όταν πια σκοτεινίαζε, καταλήγαμε στη μεγάλη παραλία. Ο τότε επιστάτης, ο Δημήτριος, άναβε τα πυροτεχνήματα. Όλη η οικογένεια καθόταν σε βαμβακερές κουβέρτες, με τους μεγάλους να κρατούν ποτήρια ποτού γεμάτα πάγο.

Τέλος πάντων. Δυσκολεύομαι να πιστέψω τόσο τον δικό μου τυφλό πατριωτισμό εκείνης της εποχής, όσο και αυτόν των γονιών μου, με το υψηλό μορφωτικό επίπεδο. Παρ' όλα αυτά, οι αναμνήσεις μένουν ολοζώντανες.

ΔΕΝ ΜΟΥ ΠΕΡΑΣΕ ΠΟΤΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΟΥ ότι ίσως κάτι δεν πήγαινε καλά στον τρόπο που εναρμονιζόμουν με την οικογένειά μας, ως εκείνο το απόγευμα στα δεκατέσσερά μου. Ήταν Αύγουστος του 1984.

Ήμασταν στο νησί ήδη από τον Ιούνιο και μέναμε στο Κλερμόντ. Το σπίτι είχε πάρει το όνομά του από το σχολείο στο οποίο πήγαινε μικρός ο Χάρις, ο πατέρας μας. Ο θείος Ντιν και τα ξαδέλφια μου έμεναν στο Πέβενσι, που είχε πάρει το όνομά του

από την οικογένεια στα βιβλία της *Νάρνια*. Μια νταντά έμενε στο Γκουζ Κότατζ, τη μικρή λιθόκτιστη αγροικία. Το κτίριο του προσωπικού προοριζόταν για την οικονόμο, τον επιστάτη και τυχόν άλλους προσωρινά εργαζομένους στο νησί, αλλά μόνο η οικονόμος κοιμόταν πάντα εκεί. Οι υπόλοιποι έμεναν στα σπίτια τους στα ηπειρωτικά.

Κολυμπούσα όλο το πρωί μαζί με τις αδελφές και την ξαδέλφη μου τη Γιάρντλεϊ. Είχαμε φάει σάντουιτς με τόνο και σέλερι από το ψυγείακι στα πόδια της μητέρας μου. Νυσταγμένη από το φαγητό και την άσκηση, ξάπλωσα κι ακούμπησα το χέρι μου στη Ρόζμαρι. Οχτώ χρόνων τότε, έπαιρνε έναν υπνάκο ξαπλωμένη δίπλα μου στην κουβέρτα, με τα μπράτσα της διάστικτα από τσιμπήματα κουνουπιών και άμμο κολλημένη στα ποδαράκια της. Η Ρόζμαρι ήταν ξανθιά όπως όλες μας, με σπαστά και μπερδεμένα μαλλιά. Τα μάγουλά της ήταν απαλά, ροδακινί, τα μέλη της αδύνατα και αδιαμόρφωτα. Είχε φακίδες, ελαφρύ στραβισμό κι ένα χαζούλικο γέλιο. Η Ρόζμαρι μας. Ήταν μαρμελάδα φράουλα, γόνατα με κάκαδα κι ένα χεράκι μέσα στο δικό μου.

Αποκοιμήθηκα για λίγο ενώ οι γονείς μου κουβέντιαζαν. Κάθονταν σε σεζ λονγκ κάτω από μια άσπρη ομπρέλα, λίγο πιο πέρα. Ξύπνησα όταν γύρισε η Ρόζμαρι στο πλάι κι έμεινα ξαπλωμένη εκεί με τα μάτια κλειστά, νιώθοντάς τη να ανασαίνει κάτω από το μπράτσο μου.

«Δεν αξίζει τον κόπο», έλεγε η μητέρα μου. «Απλά δεν αξίζει».

«Γιατί να αντιμετωπίζει δυσκολίες όταν μπορούμε να το διορθώσουμε;» απάντησε ο πατέρας μου.

«Η ομορφιά είναι σημαντική, αλλά δεν είναι το παν. Κάνεις λες και μόνο αυτό μετράει».

«Δεν είναι το θέμα μας η ομορφιά. Εδώ μιλάμε για το πώς να βοηθήσουμε έναν άνθρωπο που φαίνεται αδύναμος. Φαίνεται κουτή».

«Γιατί γίνεσαι σκληρός; Δεν υπάρχει λόγος να μιλάς έτσι».

«Είμαι ρεαλιστής».

«Σε νοιάζει τι λέει ο κόσμος. Δεν θα έπρεπε να νοιαζόμαστε».

«Είναι εγχείρηση ρουτίνας. Ο γιατρός έχει μεγάλη εμπειρία».

Άκουσα τη μητέρα μου να ανάβει τσιγάρο. Εκείνη την εποχή κάπνιζαν όλοι. «Δεν σκέφτεσαι το διάστημα της νοσηλείας, εναντιώθηκε η Τίπερ. «Τη σίτιση με υγρά, το πρήξιμο, όλα αυτά... Τον πόνο που θα υποφέρει».

Μα για ποιον μιλούσαν;

Ποιο χειρουργείο; Ποια σίτιση με υγρά;

«Δεν μασάει φυσιολογικά», είπε ο Χάρις. «Αυτή είναι η ωμή αλήθεια. “Ο καλύτερος δρόμος διαφυγής είναι πάντα διαμέσου”».

«Δεν είναι ώρα για αποφθέγματα του Ρόμπερτ Φροστ τώρα».

«Πρέπει να σκεφτόμαστε την τελική έκβαση, όχι να ανησυχούμε για το πώς θα φτάσει εκεί. Και δεν θα την έβλαπτε να φαίνεται...»

Έκανε μια σύντομη παύση και η Τίπερ δεν την άφησε να πάει χαμένη. «Βλέπεις τον πόνο λες και είναι κάποιου είδους προπόνηση. Σαν να είναι απλώς μια προσπάθεια. Ένας αγώνας».

«Αν καταβάλεις προσπάθεια, κάποιο κέρδος θα αποκομίσεις».

Μια ρουφηξιά από το τσιγάρο. Η μυρωδιά του καπνού ανακατεύεται με την αλμύρα στον αέρα. «Δεν αξίζει πάντα ο πόνος», απάντησε η Τίπερ. «Κάποια είδη του είναι μόνο οδύνη». Ακολούθησε μια παύση. «Μήπως να βάζαμε λίγο αντηλιακό στη Ρόζμαρι; Έχει αρχίσει να κοκκινίζει».

«Μην την ξυπνάς».

Άλλη μια παύση. Κι έπειτα: «Η Κάρι είναι όμορφη όπως εί-
να», είπε η Τίπερ. «Και θα χρειαστεί να κόψουν το οστό, Χάρις.
Να κόψουν το οστό».

Πάγωσα.

Για μένα μιλούσαν.

Πριν έρθουμε στο νησί, είχα πάει σ' έναν ορθοδοντικό και
αργότερα σε στοματολόγο-γναθοχειρουργό. Δεν μ' ένοιαξε. Δεν
έδωσα καν ιδιαίτερη σημασία. Τα μισά παιδιά στο σχολείο φο-
ρούσαν σιδεράκια.

«Δεν θα έπρεπε να έχει κανένα ψεγάδι πάνω της», είπε ο
Χάρις. «Το πρόσωπό της όπως είναι τώρα αποτελεί ψεγάδι. Δι-
καιούται να μοιάζει με Σινκλέρ: δυνατή εξωτερικά, επειδή είναι
δυνατή εσωτερικά. Κι αν είναι αυτό που πρέπει να κάνουμε για
εκείνη, θα το κάνουμε».

Συνειδητοποίησα ότι θα μου έσπαγαν το σαγόνι.

3

ΟΤΑΝ ΤΕΛΙΚΑ ΤΟ ΣΥΖΗΤΗΣΑΜΕ, είπα όχι στους γονείς μου. Είπα
ότι μασούσα μια χαρά – αν και ο στοματολόγος διαφωνούσε.
Είπα ότι ήμουν εντάξει με τον εαυτό μου. Ότι έπρεπε να με αφή-
σουν στην ησυχία μου.

Ο Χάρις συνέχισε να με πιέζει. Αλύπητα. Μου μίλησε για το
κύρος των χειρουργών και για το γιατί αυτοί ήξεραν καλύτερα.

Η Τίπερ μου είπε ότι ήμουν υπέροχη, όμορφη, μοναδική.

Μου είπε ότι με λάτρευε. Ήταν καλόκαρδο άτομο, στενόμυαλη και δημιουργική, γενναιόδωρη και γλεντζού. Έλεγε πάντα στις κόρες της ότι ήταν όμορφες. Εντούτοις, εξακολουθούσε να πιστεύει ότι έπρεπε να ξανασκεφτώ την εγχείρηση. Γιατί να μην αφήναμε το ζήτημα ανοιχτό; Να αποφασίζαμε αργότερα; Δεν υπήρχε βιάση.

Είπα και πάλι όχι, αλλά μέσα μου είχα αρχίσει να νιώθω ελαττωματική. Το πρόσωπό μου ήταν ελαττωματικό. Το σαγόνι μου ήταν αδύναμο. Έμοιαζα σαν ηλίθια. Λόγω ενός καπρίτσιου της βιολογικής τύχης, οι άλλοι θα έβγαζαν αυθαίρετα συμπεράσματα για τον χαρακτήρα μου. Τους παρατηρούσα να το κάνουν ήδη, συχνά πυκνά. Υπήρχε εκείνη η μικρή συγκατάβαση στη φωνή τους. Το είχα πιάσει το αστείο;

Άρχισα να μασάω αργά, φροντίζοντας να κλείνω σφιχτά το στόμα μου. Ένιωθα ανασφάλεια για τα δόντια μου, δεν ήξερα αν άλεθαν την τροφή όπως γινόταν με τους άλλους ανθρώπους. Ο τρόπος που εφάπτονταν μεταξύ τους άρχισε να μου φαίνεται παράξενος.

Ήξερα ήδη ότι τα αγόρια δεν με έβρισκαν όμορφη. Παρόλο που ήμουν δημοφιλής—πήγαινα σε πάρτι, και μάλιστα είχα εκλεγεί στο δεκαπενταμελές του σχολείου—, ήμουν η τελευταία που καλούσαν στους χορούς. Εκείνα τα χρόνια τα αγόρια ζητούσαν από τα κορίτσια να βγουν.

Στους χορούς, οι παρτενέρ μου δεν κρατούσαν ποτέ το χέρι μου. Δεν με φιλούσαν, ούτε κολλούσαν πάνω μου μέσα στο σκοτάδι της πίστας. Δεν με ρωτούσαν αν θα με ξανάβλεπαν και αν θα πηγαίναμε σινεμά, όπως έκαναν με τις φίλες μου.

Παρακολουθούσα την αδελφή μου την Πένι, που δεν της

καιγόταν καρφή για το τετράγωνο σαγόνι της, να χώνει μπουκιές στο στόμα της ενώ ταυτόχρονα μιλούσε. Γελούσε ανοίγοντας διάπλατα τα σαγόνια της, έβγαζε τη γλώσσα έξω κι εξέθετε σε κοινή θέα κάθε γυαλιστερό, κάτασπρο τραπεζίτη στο στόμα της.

Παρακολουθούσα την Μπες, της οποίας το στόμα ήταν πιο σαρκώδες και γλυκό και το σαγόνι σχημάτιζε μια έντονη, θηλυκή καμπύλη, να γκρινιάζει για το εξάμηνο που αναγκάστηκε να βάλει σιδεράκια και μετά για το μασελάκι που ακολούθησε. Κάθε φορά που η Τίπερ της θύμιζε να το ξαναφορέσει μετά τα γεύματα, το έβγαζε πάντα μ' έναν αναστεναγμό από την μπλε πλαστική θήκη του.

Και τη Ρόζμαρι. Το γωνιώδες πρόσωπό της ήταν ολόιδιο με της Πένι, με τη διαφορά ότι είχε φακίδες κι ήταν γλυκούλικο.

Όλες οι αδελφές μου είχαν τέλεια σχηματισμένα οστά.

4

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ που ήμουν δεκαέξι χρόνων, το περάσαμε όπως πάντα στο Μπίτσγουντ. Καγιάκ, καλαμπόκι, ιστιοπλοΐα και μακροβούτια με μάσκες θαλάσσης – μολονότι πέρα από κανένα καβούρι δεν βλέπαμε και πολλά. Γιορτάσαμε την 4η Ιουλίου όπως συνήθως με βεγγαλικά και τραγούδια. Οργανώσαμε την ετήσια Νύχτα της Πυράς, το Κυνήγι του Λεμονιού και το καθιερωμένο μας πάρτι για το Παγωτό του Μεσοκαλόκαιρου.

Μόνο που εκείνο το καλοκαίρι... πνίγηκε η Ρόζμαρι.

Συνέβη στα τέλη Αυγούστου. Η Ρόζμαρι κολυμπούσε στην

παραλία κοντά στο Γκουζ Κότατζ. Την έχουμε βαφτίσει «μικρή παραλία». Φορούσε πράσινο μαγιό με τζιν τσεπούλες. Γελοίες τσεπούλες. Δεν χωρούσαν και τίποτα. Ήταν το αγαπημένο της.

Εγώ δεν ήμουν εκεί. Κανένας από την οικογένεια. Ήταν με την νταντά που είχαμε εκείνη τη χρονιά, μια εικοσάχρονη κοπέλα από την Πολωνία. Την Αγκάτα.

Η Ρόζμαρι ήθελε πάντα να κολυμπάει πολύ περισσότερο από όλους τους υπόλοιπους. Πολύ αφότου όλοι εμείς πηγαίναμε να ξεπλύνουμε τα πόδια μας με το λάστιχο δίπλα στην πλαϊνή πόρτα του Κλερμόντ, η Ρόζμαρι κολυμπούσε ακόμη, αν την άφηναν. Δεν ήταν ασυνήθιστο να είναι με την Αγκάτα σε κάποια από τις παραλίες.

Αλλά εκείνη τη μέρα άρχισε να συννεφιάζει.

Εκείνη τη μέρα η Αγκάτα πετάχτηκε ως το σπίτι να πάρει φούτερ και για τις δυο τους.

Εκείνη τη μέρα, παρότι δεινή κολυμβήτρια, τη Ρόζμαρι μάλλον τη χτύπησε ένα κύμα και την παρέσυρε το αντιμάμαλο.

Όταν η Αγκάτα γύρισε από το σπίτι, η Ρόζμαρι ήταν ήδη στα ανοιχτά και πάλευε. Είχε παρασυρθεί πέρα από τους απότομους μαύρους βράχους που οριοθετούν τον όρμο.

Η Αγκάτα δεν ήταν ναυαγασώστρια.

Δεν ήξερε πώς γίνεται η καρδιοπνευμονική αναζωογόνηση.

Δεν ήταν καν όσο σβέλτα κολυμβήτρια χρειαζόταν για να φτάσει έγκαιρα τη Ρόζμαρι.